

Het principe is hetzelfde als bij de "métronome métrique". De afmeting is tot de helft gereduceerd, waardoor deze gemakkelijker transporteerbaar en bruikbaar is. Deze metronoom is compacter en geeft door het systeem van de ontdubbelingen een schaal van 30 tot 236. Daarenboven zijn alle waarden beschikbaar: wenst men een MM van 31 dan stelt men het gewichtje ter hoogte van 124 en "deelt" door 4, of, 4 enkele slingerbewegingen geven dan 31 per minuut.

Rougnon zegt hierover¹⁸ : Uittreksel: "enkele maanden na de brief van Saint-Saëns¹⁹ stelt Léon Roques een uitvinding voor aan de Academie der Wetenschappen... Deze metronoom geeft 90 verschillende tempi, in tegenstelling tot de 30 van Maelzel. De oscillaties van deze slinger zijn geluidloos, zodat men bij het uitvoeren van een muziekstuk niet verplicht is om een begonnen motief te onderbreken om de tik-tak stop te zetten. "

Enkele maanden na het gunstig rapport van de Académie komt de kwestie weer ter sprake. Gustave Hirn beschrijft de voor- en nadelen van zowel het klassieke type met tegengewicht en opwindmechaniek als de slingermetronoom zoals de "métronome normal". Uit zijn betoog blijkt een voorkeur voor de geluidloze slinger. De redenen zijn van muzikale aard, precies zoals Carl Maria von Weber, cfr. infra, waarop hij zich onder andere beroept.²⁰ Een interessante opmerking heeft betrekking op de nauwkeurigheid van de commerciële exemplaren. Hij stelt zelfs dat een metronoom helemaal geen apparaat met een hoge precisie hoeft te zijn, het toestel moet een richting geven.²¹

Nu blijft de vraag naar de nauwkeurigheid natuurlijk bestaan. Eerst en vooral moet het voorwerp met de grootste zorg gemaakt zijn. En dan hangt alles af van de precieze lengte van de slinger die door de gebruiker moet ingesteld worden volgens de markeringen op de schaal. Hier zullen we niet verder op in gaan. Het feit dat deze metronoom helemaal in de vergetelheid geraakt is wijst toch wel op zijn geringe waarde of betrouwbaarheid. Langs de ene kant kan men natuurlijk aannemen dat de fragiliteit van de bouwwijze hierin meespeelt, langs de andere kant kan men geredelijk aannemen dat er meer robuuste exemplaren zouden gebouwd zijn indien de "métronome normal" wel degelijk een onbetwistbare nauwkeurigheid zou gehad hebben.²²

We zien dus dat de pogingen om de metronoom met opwindmechaniek eenvoudiger of goedkoper te maken niet veel succes gehad hebben. Het principe van de metronoomcijfers zelf werd af en toe van alternatieven voorzien. Zo zijn een aantal oudere Duitse partituren van slingerlengtes voorzien, zoals bij Christian Heinrich Rinck: Six Variations sur un Air de Corelli 'Ik zag Cecilia kommen', oeuvre 56, Schott, Mayence s.d.:²³